

מדת בדת

לע"נ מרן רבי יוסף חיים בן רבי אליהו הבן איש חי זצוק"ל
הערות והנצחות טל' 0548449853 או מייל
MABADAF12@GMAIL.COM

גליון 161 פרשת כי תצא תשע"ה

שיעור חזק היומי בדרך קצרה

נזיר ו-יב

וכחול הים הרי הוא נזיר עולם ומגלח אחת ל' יום, ויש לחלק שבדבר בלי קצבה כוונתו לעולם, אך בדבר קצוב כמו עד מקום פלוני כוונתו עד שם, כמו ששנו בברייתא באומר הריני נזיר כל ימי חיי הריני נזיר עולם הוא נזיר עולם, אך אם אמר עד ק' שנה או אלף שנים הוא נזיר לעולם, ורבה מחלק שהשערות מובדלות זו מזו, אך יש להקשות שגם ימים מובדלים זה מזה כמו שכתוב ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד, ויש לומר שאין הפירוש שהימים מובדלים אחד מהשני, אלא שיום וילילה הם יממה אחת, ורובא מתרץ על משנתנו שודאי מדובר על נזירות אחת כי אמר להדיא הריני נזיר אחת.

משנה אם אמר הריני נזיר ויום אחד או שאמר הריני נזיר ושעה אחת או שאמר הריני נזיר ומחצה, הוא נזיר ב' נזירות. **גמרא** המשנה מפרטת את כל המקרים, שאם היה כתוב רק נזיר ויום אחד היינו אומרים שכיון שאין נזירות ליום אחד לכן מונים ב' נזירות, אך כשאומר נזיר ושעה אחת נמנה ל"א יום, קמ"ל שמונים ב' נזירות, **עמוד ב** ואם היה כתוב נזיר ושעה אחת היינו אומרים שכיון שאין נזירות לשעות א"כ כוונתו לנזירות נוספת, אך אם פרט נזיר ומחצה א"כ כוונתו לחצי נוסף, קמ"ל שגם בזה כוונתו לב' נזירות.

משנה אם אמר הריני נזיר ל' יום ושעה אחת הוא נזיר ל"א יום שאין נזירות לשעות. **גמרא** רב אומר שרק כשאמר שלושים ואחד יום הוא נזיר ל"א, אך אם אמר הריני נזיר ל' יום אחד הוא נזיר פעמיים, שרב סובר כר"ע שדורש לשון יתירה, ששנינו במשנה שהמוכר בית לא מכר בור ודות אף שכתב לו שמכר עד העומק והרום, ולר"ע צריך המוכר לקנות לעצמו דרך במה שמכר, ולחכמים אינו צריך לקנות לו דרך, ור"ע מודה שאם אמר לו חוץ מהבור והדות שאינו צריך לקנות לו דרך.

דף ח משנה אם אמר הריני נזיר כשער ראשי וכעפר הארץ וכחול הים הוא נזיר עולם ומגלח אחת ל' יום, ולרבי אינו מגלח אחת ל' יום ורק במקרה שאמר הרי עלי נזירות כשער ראשי וכעפר הארץ וכחול הים אז מגלח אחת ל' יום, אם אמר הריני נזיר מלא הבית ומלא הקופה בודקים אותו אם אמר אחת גדולה נזרתי הוא נזיר ל' יום, ואם אמר סתם נזרתי רואים כאילו הקופה מלאה חרדל והוא נזיר כל ימיו, אם אמר הריני נזיר עד מקום פלוני אומדים כמה ימים הולכים עד אותו מקום אם זה פחות מל' יום הוא נזיר ל' יום, ואם יותר מל' יום הוא נזיר כמנין הימים, אם אמר הריני נזיר כמנין ימות החמה מונה נזירות כמנין ימי החמה שס"ה פעמים, ואמר ר' יהודה שהיה מעשה שכשהשלים שס"ה נזירות הוא מת. **גמרא** המשנה אומרת שבנזר כמלא הקופה משערים כאילו היא מלאה חרדל, אך קשה שנמדוד כאילו היא מלאה קישואין ודילועין ויהיה לו תקנה, לחזקיה, משנתנו היא כדעת ר"ש שאדם מכניס עצמו לספק שחמור מודאי, שכתוב בברייתא שאם נזר ע"מ שיהיה בכרי זה ק' כור ומצא שהוא נגנב או אבד לר"ש אסור כיון שספק נזירות להחמיר, ור' יהודה מתיר שספק נזירות להקל, לדעת ר' יוחנן משנתנו גם לדעת ר' יהודה, ושם ר' יהודה מיקל כיון שלא ירד לנזירות, אך במשנתנו הוא ירד כבר לנזירות ואיך נקל עליו מספק, ואין לומר שנראה שהקופה מלאה קישואין ודילועין **עמוד ב** שר' יהודה סובר כרבי שאומר בקיבל עליו

דף ו לבר פדא יש ראייה מהסיפא של המשנה, שכתוב ואם גילח את הראשונה ליום ל' מגלח את השניה ליום ס', ובר פדא יבאר את הרישא שלכתחילה מגלח ליום ל"א כאומר שלמים, ורב מתנא יבאר בסיפא שיום הל' עולה למנין ב' הנזירות, ואף שכבר חדשו ברישא שמקצת היום ככולו אך היינו אומרים שזה מועיל רק לנזירות אחת, מחדשת המשנה בסיפא שזה מועיל עבור ב' נזירות, ולכאורה יש להביא ראייה מהסיפא שכתוב ואם גילח ליום ס' חסר אחד יצא שיום ל' עולה לו מהמנין, וזה מובן רק לרב מתנא כי לבר פדא בלאו הכי זמן התגלחת הוא יום ל', ובר פדא אומר שאכן זהו המקור שלו שמספיק כ"ט ויום הל' הוא יום התגלחת, ויש להביא ראייה מהמשנה שמי שאמר הריני נזיר ונטמא ביום ל' סותר את הכל ולרב מתנא זה מובן שיום הל' הוא מהמנין אך לבר פדא קשה שמספיק למנות כ"ט, **עמוד ב** ובר פדא אומר שלרב מתנא קשה מר"א שאומר בנטמא ביום הל' סותר רק ז' ואם זה מהמנין שישתור הכל, ויש לומר שר"א סובר שמקצת היום ככולו, אך א"כ קשה מהמשנה שאם אמר הריני נזיר מאה יום ונטמא ביום המאה סותר את הכל ולר"א סותר רק ל' ואם אומרים לר"א מקצת היום ככולו יסתור רק ז' ימים ואם אין מקצת היום ככולו נסתור את הכל, ויש לומר שאכן לר"א לא אומרים מקצת היום ככולו ומה שלא סותר את הכל מבאר ר"ל גם לדעת בר פדא, שר"א סובר שכתוב בפסוק זאת תורת הנזיר ביום מלאת ימי נזרו שהתורה אומרת שאם נטמא ביום מלאת נותנים לו תורת נזיר.

לכאורה נחלקו תנאים במחלוקת בר פדא ורב מתנא, שכתוב בברייתא שלר' יאשיה לא לומדים מעד מלאת הימים שהכוונה לב' ימים כי כתוב קדוש יהיה גדל פרע ואין גידול שער פחות מל' יום, ור' יונתן לומד את הפסוק שכתוב עד מלאת הימים, שימים שצריך למלאת הכוונה ל', ולכאורה ר' יאשיה למד כרב מתנא ור' יונתן למד כבר פדא, ורב מתנא סובר שלכו"ע צריך ל' ונחלקו שלר' יאשיה עד ולא עד בכלל ולכן צריך ללמוד מגדל פרע, ולר' יונתן עד ועד בכלל ולכן לא צריך ללמוד מגדל פרע.

ר' יונתן אמר שימים שצריך למלאות הכוונה ל' יום ואין לומר שהכוונה לשבת כי בשבוע אין חסרון שכל השבועות שווים,

דף ז ואין לומר שהכוונה לשנה, שרבנן מקסרי אמרו שלא מונים ימים לשנים שכתוב לחדשי השנה שמונים חדשים לשנים ולא ימים לשנים. **משנה** אם אמר הריני נזיר אחת קטנה או גדולה ואפילו אמר מכאן עד סוף העולם הוא נזיר ל' יום. **גמרא** אף שאמר עד סוף העולם כוונתו שארוכה עליו הנזירות האחת כמו עד סוף העולם, אך יש להקשות מהמשנה לקמן שאם אמר הריני נזיר מכאן עד מקום פלוני אם יש פחות מל' יום הוא נזיר עד ל' יום ואם יש יותר מל' יום הוא נזיר כמנין הימים, ולסברת משנתנו נאמר שיהיה נזיר רק ל' יום וכוונתו שארוכה עליו הנזירות כמו עד מקום פלוני, ורבא אומר שמדובר שהחזיק בדרך ומשמע שקיבל נזירות כל עוד הוא בדרך, אך קשה שנאמר שיהיה נזיר כמנין הפרסאות עד אותו מקום אמר רב פפא שמדובר במקום שלא מונים פרסאות, אך קשה שיהיה נזיר כמנין המחוזות כמו ששנינו לקמן באומר הריני נזיר כעפר הארץ וכשער ראשי

כשער ראשו שכוונתו נזירות ארוכה לעולם, אך לכאורה יש להוכיח מסוף המשנה שר' יהודה לא סבר כרבי, שהוא הביא מעשה שביום שהשלים מת משמע שקיבל עליו נזירות ולא נזירות אחת ארוכה, ועוד שכתוב בברייתא שלר' יהודה האומר הריני נזיר כמנין תאנים שלקטו בקיץ וכמנין שבולי שמיטה מונה נזירות כמו המנין שאמר, ויש לחלק שאמנם ר' יהודה סובר כרבי אך במקרה שאמר כמנין מסויים כוונתו להרבה נזירות, ואמנם כתוב בברייתא שאם אמר הריני נזיר כמנין ימות החמה וכימי הלבנה, לת"ק מונה כימי הלבנה, ולרבי רק אם אמר להדיא כמנין ימות החמה וכמנין ימות הלבנה, ויש לומר שר' יהודה סובר כרבי במקרה שאמר בדבר שחלוק להרבה שכוונתו לאחד, אך הוא חולק על רבי באומר מנין, שלרבי הכוונה לנזירות אחת, ור' יהודה סובר שכוונתו להרבה נזירות.

האומר הריני נזיר כל ימי חי הריני נזיר עולם הוא נזיר עולם, ואם אמר הריני נזיר מאה שנה או אלף שנים הוא לא נזיר עולם אלא נזיר לעולם.

האומר הריני נזיר ואחת מונה שתיים, ואם הוסיף ועוד מונה שלש, ואם הוסיף ושוב, מונה ארבע, והחידוש הוא שלא נאמר שכוונתו ושוב עוד כנגד כולם, וביחד שש, קמ"ל שמונה ארבע.

האומר הריני נזיר, סומכוס אומר שאם אמר הן הכוונה לאחת, דיגון הכוונה לשתיים, טריגון הכוונה לשלש, טטריגון הכוונה לארבע, פנטגון הכוונה לחמש, וכן שנו בברייתא לענין נגעים, שבית עגול דיגון טריגון פנטגון אינו מיטמא בנגעים, אך טטריגון מיטמא בנגעים, שכתוב בפסוק אחר הסגר קיר קירות, ובפסוק למעלה כתוב והנה הנגע בקירות הבית, וביחד ארבע קירות.

דף ט פק הריני נזיר

משנה לב"ש האומר הריני נזיר מגרורות ודבילה נעשה נזיר, ולב"ה אינו נזיר, ור' יהודה אומר שגם לב"ש נאסר רק כשאמר הרי הם עלי קרבן כי לא חוששים לו לנזירות. **גמרא** יש להקשות לב"ש איך נעשה נזיר הרי כתוב בפסוק מכל אשר יעשה מגפן היין, ויש לומר שב"ש סוברים כר"מ שאין אדם מוציא דבריו לבטלה, וב"ה סוברים כר' יוסי שאדם מתכוון להתפס גם בגמר דבריו וא"כ זה נדר ופתחו עמו, אך לפ"ז גם ב"ש יודו לכך שלא יחול נזירות כי זה נדר ופתחו עמו, ויש לומר שב"ש סוברים כר"מ שאין אדם מוציא דבריו לבטלה, וא"כ כשאמר הריני נזיר הוא נעשה נזיר וכשאומר מהגרורות ודבילה כוונתו להשאל על כך וסוברים ב"ש שאין שאלה בהקדש וה"ה שאין שאלה בנזירות, וב"ה סוברים כר"ש שסובר שאם אמר הרי עלי מנחה מהשעורים פטור שלא חלו דבריו כיון שלא התנדב כדרך המתנדבים וגם אצלנו לא נדר נזירות כדרך הנודרים, **עמוד ב** משנתינו אינה סוברת כמו ר' נתן שאומר שבמקרה שנדר נזירות מגרורות ודבילה לב"ש חל גם נדר ונזירות, ולב"ש חל רק נדר מגרורות ולא חל נזירות, שב"ש סוברים כר"מ שלא מוציא דבריו לבטלה וכו' יהודה, וב"ה סוברים כר' יוסי, וללישנא בתרא לר' נתן דעת ב"ש שהוא נדור ואינו נזיר, ולב"ה לא חל לא נדר ולא נזירות כר' יוסי שזה נדר ופתחו עמו.

שנינו במנחות שהאומר הרי עלי מנחה מהשעורים לת"ק יביא חיטים, וכן אם אמר קמח יביא סולת, וכן אם אמר ללא שמן ולבונה יביא עם שמן ולבונה, וכן אם אמר חצי עשרון יביא עשרון שלם, ואם אמר עשרון ומחצה יביא ב' עשרונות, ור"ש פוטר שהוא לא התנדב כדרך המתנדבים, אומר חזקיה שת"ק של משנה זו סובר כב"ש אצלינו שכשנדר נזירות

מגרורות ודבילה חלה עליו נזירות ולכן כשנדר מנחה משעורים יביא חיטים, ור' יוחנן אומר שגם ב"ה יודו במנחה שחייב להביא מחיטים כשאומר לו הייתי יודע שלא נודרים כך לא הייתי נודר כך אלא כך.

חזקיה אומר שלת"ק מביא מנחה מחיטים רק כשאמר הרי עלי מהשעורים אך אם אמר הרי עלי מהעדשים אינו מביא כלל מנחה, אך לכאורה אם חזקיה העמיד את המשנה כב"ש של משנתינו, א"כ לכאורה עדשים שייך למנחה כמו שגרורות שייכים לנזירות וא"כ לב"ש גם כשאומר עדשים יביא מנחה מחיטים, ויש לומר שחזקיה חזר בו ממה שהעמיד את המשנה במנחות כב"ש של משנתינו, ומבאר רבא שהיה קשה לו במשנה שם מדוע היא אמרה הרי עלי משעורים ששייכים למנחה ולא כתבה הרי עלי מעדשים, אלא אחז חזקיה שב"ש מודים שלא חל נזירות כשנדר מגרורות כר' יהודה.

לר' יוחנן גם כשאמר הרי עלי מנחה מעדשים יביא מחיטים, ומה שר' יוחנן ביאר שמדובר באומר לו הייתי יודע שלא נודרים כך לא הייתי נודר כך אלא כך, הוא אמר את זה רק לדברי חזקיה שהוא חזר בו כי המשנה לא אמרה מעדשים, אך ניתן לבאר במשנה בדרך לא מיבעי שלא רק כשאומר מעדשים שאינו שייך כלל למנחה שמביא מחיטים כי ודאי הוא מתכוון לחזור בו ויש לתפוס את דבריו הראשונים הרי עלי מנחה שביא כרגיל מחיטים, אלא אפילו כשאמר משעורים שהוא מתכוון שאם זה קדוש כמנחת העומר דף י או כמנחת סוטה תהיה קדושה ואם לא תהיה קדושה, קמ"ל שביא מחיטים.

משנה האומר אמרה פרה זו הריני נזירה אם עומדת אני, או שאומרת הדלת הזו הריני נזירה אם נפתחת אני, לב"ש הוא נזיר ולב"ה אינו נזיר ואמר ר' יהודה שגם ב"ש אסרו רק כשאמר הרי פרה זו עלי קרבן אם עומדת היא. **גמרא** לכאורה קשה מה כוונתו הרי פרה אינה מדברת, ומבאר רמי בר חמא שהפרה רבוצה לפניו והוא אומר שהפרה הזו סבורה שהיא לא תעמוד הריני נזיר מבשרה אם היא עמדה מעצמה, ונחלקו ב"ש וב"ה לשיטתם באומר הריני נזיר מגרורות ודבילה, שלב"ש הוא נזיר וכן כשאומר מבשרה הוא נזיר, ולב"ה אינו נזיר, אך לכאורה קשה מדוע צריכים לחלוק בב' מקרים דומים, ואומר רבא שנחלקו בב' וג' מקומות ויש צריכותא, וכן אמרו ר' חייא ור' אושעיא, שאם היו חולקים בגרורות ודבילה שהם מתחלפות בענבים לכן החמירו ב"ש אך בבשר יודו ב"ש שאינו נזיר שזה לא מתחלף בענבים, ואם היו חולקים בבשר היינו אומרים שרק בבשר שזה עיקר סעודה עם יין זה נזירות, אך בגרורות ודבילה יודו ב"ש קמ"ל שלא, ואם היו חולקים בגרורות ובשר היינו אומרים שרק בהם החמירו ב"ש אך בדלת הם יודו לב"ה, קמ"ל שלא, ורבא דוחה שלא כתוב אם עמדה מאליה, ורבא מבאר שהיתה פרה רבוצה לפניו ואמר הרי עלי קרבן, אך קשה שאמנם פרה היא בת קרבן אך דלת לא שייך לקרבן, ומבאר רבא שהיתה פרה רבוצה לפניו **עמוד ב** ואמר הריני נזיר מין אם לא עמדה ועמדה מעצמה שלב"ש עיקר כוונת הנודר היא שלא יצטרך להעמידה בידיו וא"כ חל נזירות שהרי לא העמידה בידיו, וב"ה סוברים שעיקר כוונתו בגלל שהיא רבצה והרי היא קמה, אך יש להקשות מדברי ר' יהודה בספא, שב"ש אמרו שרק באומר הרי עלי קרבן והרי לא התפס כלום בפרה, אלא מדובר שאמר הריני נזיר מבשרה אם לא עמדה ועמדה מעצמה, שלב"ש עיקר כוונתו שהוא לא יעמידנה בידיו והרי לא העמידה בידיו, ולב"ה עיקר כוונתו היא בגלל שרבצה והרי היא קמה, אך משמע שלב"ה

אם היא לא קמה הוא נעשה נזיר והרי הוא אמר רק מבשרה, וי"ל שב"ה אמרו לדברי ב"ש, שאמנם לדעתם גם אם לא היתה קמה הוא לא היה נזיר, אך לדברי ב"ש שהוא כן נזיר שיודו להם שעיקר כוונתו בגלל שהיא רבצה והרי היא קמה, ואמרו ב"ש שעיקר כוונתו שהוא לא יעמיד אותה בידיו והרי הוא לא העמיד אותה.

דף יא משנה אם מזגו כוס לאדם ואמר אני נזיר ממנו נעשה נזיר, ומעשה באשה אחת שהשתכרה ומזגו לה כוס ואמרה הריני נזירה ממנו ואמרו חכמים שכוונתה היתה רק שהוא עליה כקרבן. **גמרא** לכאורה המעשה סותר את הדין ברישא שנעשה נזיר ובמעשה רואים שהיא נאסרה רק באותו הכוס, ויש לומר שחסר במשנה ויש להוסיף שאם אמר כשמזגו לו כוס הריני נזיר ממנו נעשה נזיר לגמרי, אך אם היה שיכור ואמר כך אינו נזיר אלא רק כאומר הרי עלי קרבן, אך לא אמר קרבן להדיא כי חשב שיצערוהו עם כוסות נוספים ולכן אמר לשון נזירות שלא יביאו לו כלל, וכן היה מעשה באשה אחת.

משנה אם אמר הריני נזיר על מנת שאשתה יין ואטמא למתים הוא נזיר ונאסר בכל, ואם אמר יודע אני שיש נזירות אך איני יודע שנזיר אסור ביין, אסור, ור"ש מתיר, ואם אמר יודע אני שנזיר אסור ביין אך חשבתי שיתירו לי כי איני יכול לחיות אלא ביין, או שאני קובר מתים מותר, ולר"ש אסור. **גמרא** לכאורה ר"ש יכל לחלוק ברישא, ואכן ריב"ל אומר שר"ש חלק גם ברישא, ורבינא אומר שגם ר"ש מודה ברישא כי הוא כמתנה על מה שכתוב בתורה ואין תנאו קיים, אך ריב"ל סובר שבאמר על מנת זה כאומר חוץ ולכן חלק ר"ש, וישנה ברייתא כרבינא שאם אמר הריני נזיר על מנת שאשתה יין ואטמא למתים הוא נזיר בכל כי הוא מתנה על מה שכתוב בתורה ותנאו בטל.

בסיפא ר"ש אסר ות"ק התיר, לכאורה ר"ש צריך להתיר כאן ות"ק יאסור, ויש לומר שאכן הגירסא להיפך, שלר"ש מותר ולת"ק אסור, וללישנא שניה יש לחלק **עמוד ב** שברישא מדובר שנזיר מדבר אחד שלת"ק גם בנזיר בדבר אחד נאסר בכל ור"ש סובר שצריך שיזיר מהכל, ובסיפא מדובר שנזיר מהכל ונשאל מאחד שלת"ק שגם בנזיר מאחד הוא נזיר א"כ כשנשאל מאחד מחיובי נזיר הותר הכל, ולר"ש שצריך שיזיר מהכל א"כ צריך גם להשאל על הכל, וללישנא בתרא נחלקו בסיפא בנדרי אונסין וכמחלוקת שמואל ורב אסי, ששנינו במשנה שד' נדרים התירו חכמים נדרי זירוזין נדרי הבאי נדרי שגגות ונדרי אונסין, ורב יהודה אמר בשם רב אסי שבכולם צריך שאלה לחכם, אך שמואל סובר שהתנא כותב התירו והכוונה בלי שאלה, ות"ק אצלינו סובר כשמואל שמתיר בלי שאלה ור"ש סובר כרב אסי שצריך שאלה.

משנה אם אמר הריני נזיר ועלי לגלח נזיר ושמע חבירו ואמר הריני נזיר ועלי לגלח נזיר אם פקחים הם יגלחו זה לזה ואם לא יגלחו נזירים אחרים. **גמרא** הסתפקו אם חבירו אמר רק ואני, האם התכוון לכל הדיבור או על חצי דיבורו, ואם נכריע שהתכוון לחצי דיבורו האם התכוון לתחלת דבריו או לסוף דבריו, ולכאורה יש לדייק מהמשנה שכתוב ושמע חבירו ואמר ואני ועלי, משמע שאם אמר רק ואני הוא התכוון רק לחצי דבריו, ועדיין יש להסתפק אם התכוון לתחלת דבריו או לסוף דבריו, ויש לדייק שכתוב ואני ועלי לגלח, משמע שואני מדובר רק על תחלת דבריו, ורב הונא בר רב יהושע אמר לרבא שיש לדחות שואני הוא על כל דבריו, ומה שהוא הוסיף ועלי כוונתו ועלי באותו ענין כדרך שכופלים הלשון, שאל"כ קשה מהמשך המשנה שאחד אמר הרי עלי לגלח חצי נזיר וחבירו אמר ואני עלי לגלח חצי נזיר ושם הראשון

לא אמר שני דברים אלא הוא התכוון עלי באותו ענין כמו הראשון, ורבא דוחה שאם ברישא כותבים חידוש כתבו בסיפא ועלי אגב הרישא, אך לא מסתבר שברישא כתוב בלי חידוש וחזור על זה בסיפא אגב הרישא.

ר' יצחק בר יוסף אמר לר' יוחנן שאם אמר אדם לשלוחו **דף יב** קדש לי אשה נאסר בכל הנשים בעולם כיון שהוא לא פירש לו יש חזקה שהשליח עשה שליחותו וא"כ אינו יודע את מי קידש לו ונאסר בקרובותיה, ור"ל הקשה לר' יוחנן מהמשנה שכתוב קן סתומה שפרח ממנה גוזל לאויר העולם או שפרחה לבין חטאות מתות או שמת אחד מהם, יקח זוג לשני אך בקן מפורשת אין תקנה לאותו קן, ומשמע שכל הקינים בעולם מתוקנים ולא חששו בכל קן בעולם שמא הגיע מאותו קן מפורשת, אמר ר' יוחנן שאין להוכיח איסור שהוא נייד ועל כל עוף אומרים שבא מהרוב, אך אשה אינה ניידת ולא אומרים רוב בדבר קבוע, ואין לומר שמא מצא אשה בשוק וקדשה כי היא חוזרת למקומה ואילו הקן לא חוזרת למקומה, ואמר רבא שר' יוחנן מודה באשה שאין לה בת או בת בת ובת בן ולא אם ולא אם האם ולא אחות, ואף שהיתה לה אחות והתגרשה אח"כ שמתרת לו כיון שבשעת השליחות היא היתה נשואה א"כ השליחות הועילה רק במי שראויה למשלח בשעה ששלח, ולכאורה יש להוכיח ממשנתנו שאחד אמר הריני נזיר ואגלח נזיר אחר ואמר השני ואני ועלי לגלח נזיר אם היו פקחים מגלחים זה את זה, ולכאורה מה שאמר השני מועיל כי יש נזיר לפניו אך איך הראשון נפטר כשמביא קרבן לשני הרי נזירותו לא היתה קיימת כלל, **עמוד ב** ויש לומר שהוא התכוון שאם אמצא נזיר אגלחנו, אך במשלח שאמר לו אם תמצא אשה פנויה קדשנה לי, הוא יכול לעשותו שליח לאשה שאינה יכולה להתקדש לו בשעת השליחות, ולכאורה יש להוכיח ממה שנחלקו בנדרים שלר' יאשיה אם אמר לאפוטרופוס כל נדרים שתידור אשתי עד שאבא ממקום פלוני הפר לה והפר שאינו מופר, שכתוב אישה יקימנו ואישה יפרנו, ור' יונתן סובר ששלוחו של אדם כמותו ור' יאשיה חלק רק בגלל גזירת הכתוב ובלי זה האפוטרופוס היה מפר, ואילו לגבי עצמו שנינו שהאומר לאשתו כל נדרים שתדרי עד שאבא ממקום פלוני יתקיימו לא אמר כלום, ואם אמר הרי הן מופרים לר"א מופר ולחכמים אינו מופר, ואם נאמר שר' יאשיה דיבר לדעת חכמים ולולא גזירת הכתוב אפוטרופוס יכול להפר א"כ רואים שמועיל שליחות גם בדבר שאינו יכול עכשיו ויוכל רק אח"כ, אך יש לדחות שר' יאשיה אמר את זה לדברי ר"א שבעל יכול להפר מראש, אך קשה א"כ מדוע שלח את האפוטרופוס הרי הוא בעצמו יכול להפר, ויש לומר שהוא חשש שמא ישכח או שיכעס או שיהיה טרוד.

משנה אם אמר הרי עלי לגלח חצי נזיר ושמע חבירו ואמר ואני עלי לגלח חצי נזיר, לר"מ כל אחד מהם מגלח נזיר שלם, ולחכמים כל אחד מהם מגלח רק חצי נזיר. **גמרא** רבא אומר שלכו"ע אם אמר חצי קרבנות נזיר עלי מביא חצי קרבן נזיר ואם אמר קרבנות חצי נזיר עלי מביא קרבן שלם כי לא מצאנו חצי נזירות, ונחלקו בלשון המשנה שר"מ סובר שכיון שאמר הרי עלי הוא התחייב בקרבן שלם וכשאומר חצי נזירות אינו יכול לחזור בו מדבריו, ורבנן סוברים שזה כנדר ופתחו עמו.

משנה אמר הריני נזיר כשיהיה לי בן ונולד לו בן הוא נזיר, אך אם נולדה בת או שנולד טומטום או אנדרוגינוס אינו נזיר, ואם אמר שהוא נזיר על מנת שיהיה לי וולד, הוא נזיר גם עם נולדה בת או טומטום ואנדרוגינוס.